

Manden bort i nogle Aar og giver Konen Bevilling til at stilles fra ham, er dette Husliv saa omhyggelig besjergtet sønderrevet af Politii, Lov og Dommere, at det ikke vil nytte det Allermindste, at man sjoer strængere Straffe til. Det er blevet en underlig Maner, synes jeg, i den senere Tid at vente sig saa Meget for Guds frygten og Moralens i vort Land af denne Ordning. (Ufbrydelse.) Det gjælder virkelig paa saa mange Maader, og det har undret mig, ja, undskyld, jeg siger det, at det, man kan kalde Jøleri i vort Land, søger Naad og Hjælp hos Dommere og Politimestre og andre lignende Væsener, og saa kalder man det Beskyttelse. Nei, jeg siger — og denne min Betragtning er navnlig fremkaldt ved den høitærede Ministers Fremstilling — kan Konen beskyttes ved, at Manden meget alvorlig straffes, og hun selv kan blive fri for at leve med en Mand, som Samsundet stempler som en brutal og voldsom Mand, saa er hun i den Henseende hjulpen; og jeg vil sige: Har hun Hønsfølelse derudover, skal hun ikke hjælpes, thi saa kan der være Liv, om det ikke er de Egenstaber, der have skabt denne Hønsfølelse, der ere den væsentligste Foranledning til selve Sammenstødet. Nu siger De, mine Herrer: „Disse Trusler om nogle Aars Forbedringshus virke affrættende paa andre af den Slags Mennesker. Der staar en Stav, han tager den ikke, fordi der staar i en Paragraf i Straffeloven, at han kan komme paa Bånd og Brød“. Jeg tror slet ikke dette, mine Herrer! Men skulde der gives En eller Anden, som var i den Grad Herre over sine Lidensstaber, at han tog Frygten for Aarens Antal i Straffebogen i Beregning og af den Grund var forsigtig i sin Maade at behandle sin Hustru paa, saa kan han gribe en anden Udvei, som bliver endnu raare og brutalere, men som Loven ikke kan ramme, thi om end den fysiske Behandling er raad og brutal, er den dog ingenlunde altid den gruelligste for Hustruen. Gives der altsaa en Mand, der i den Grad er Herre over sine Lidensstaber, har en saadan Sernwillie, at han kan beherske sig af Hensyn til Straffeloven, som Nogle tro kan have en saadan advarende Indflydelse paa Livets ydre Side, saa vil denne Mand dog, naar han viger tilbage af Frygt for den strenge Straf, men alligevel har Villien og Lysten til at mishandle sin Hustru, gribe til andre Midler indenfor de fire Vægge, til at ødelægge Hustruens Samliv med ham, men paa en saadan Maade, at de strenge Straffe og Politimesteren ikke kan naae ham. Jeg siger derfor: vi skulle ikke udstykke Straffeloven i mange enkelte Straffelove efter Stemninger op og ned, efter Andragender fra Denne og Hin, efter Jølelser, som vi vide der misforstaas hist og her; vi skulle ikke istedetfor i Straffelov faae 10,000, som vi vilde faae, naar hver Sætning saaledes skulde laves om. Jeg vil raade til, at

vi tage dette Spørgsmaal og andre af den Slags, saaledes som det, vi havde foreleden Dag om Dverfald paa offentlig Gade, op paa anden Maade end ved at forlange af den nuværende Minister i dette Dieblit, at han skal forberede en speciel Lov om dette Punkt, thi det behøve vi jo ikke for at faae ham til at tage det op sammen med andre Bestemmelser og tænke over det, til engang Regjering og Rigsdag kan sætte sig til at overveie, om Straffeloven i det Hele skal revideres, om vi skulle komme tilbage i den gamle Skure igjen og i det Hele gjenoptage de strenge Straffebestemmelser for Landet, eller om vi mulig kunde finde andre Veie, ad hvilke vi kunde komme til et mere civilisatorisk og moralsk Liv i Samsundet uden Hjælp af stærpe Straffebestemmelser. Jeg advarer imod under disse pludselige forbigaaende Stemninger at sønderrive Bestemmelser, som man har lagt i en stor Lovgivning, og forandre Karakteren deraf paa denne Maade. Altsaa, om Hovedsagen, den egentlige Beskaffenhed af disse Gjærninger ere jo Alle her enige, men de, som ikke ville have dette Andragende taget under Overveielse, ere ikke enige med de Herrer i, at der ikke — hvad ogsaa er udtalt af den høitærede Minister — alt er tilstrækkelige Midler til at kunne befrie Hustruen for Mandens Tyranni. Vi tro ikke, at vi ville kunne fremme noget Familielivs Lykke i mindste Grad ved at vedtage forpøgede Straffebestemmelser, og endelig ville vi ikke give Stødet til at udstykke Straffelovgivningens Bestemmelser i forskjellige smaa Stumper og Stykker efter tilfældige Stemninger og Tilstande omkring i et eller andet Kvindefamsund, som vil have, at der skal gjøres Noget, som ganske vist er vel ment, men dog for Dieblittet forteret. Det er mig aldeles ligegyldigt, om Publikum misforstaar dette eller ikke. Naar vi have udtalt os anerkjendende om Bestræbelser i almen Retning i Samsundet, som gaa ud paa saavidt som muligt at stille Kvinder og Mænd lige f. Ex. i Næringsforhold og Dørlige — og der har Lovgivningen jo ogsaa stillet dem lige — saa skulle vi ikke bryde os om, at der fremkommer misforstaede Opfattelser af det ene eller andet underordnede Spørgsmaal i den Henseende.

Suel: Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til den ærede sidste Taler og kan derfor sætte mig meget kort. Jeg har blot anset det nødvendigt at tage Ordet for at neblægge en Indsigelse imod, hvad der er udtalt, nemlig, at den Omstændighed, at man ikke vil henvise dette Andragende til Ministeren, skulde være et Legn paa, at man ikke havde Diet tilstrækkelig aabent for de raad Forbrydelser, som begaas af Ugtiefæller. Dette er langt fra Tilfældet, men den ærede sidste Taler har fuldkommen Ret i, at man ikke affrækker Jolk fra at begaa saadanne Forbrydelser ved at lægge et eller to Aar til Straffen af offentligt Arbeide.